

Mit d'n Hondekar

'n Verhaol oit Zarveld

Mit d'n hondekar he'k vroeger veulachtig gereje. 'k Mos nogal 's om 'n vrachie hout of om hang- en sloitwark. Je mot dinke, d'r waore toen host nog gien auto's. Grôôte vrachte gonge mit pèerd en waoge. Veur klèene vrachies was 'n hondekar bar makkelijk. Boere gonge d'r wel mee melleke. En as ie mit handel langs de deur gong, was tie onmisbaor.

Sommige hadde twee honde veur de kar. Iemand as Tunnis de handelaor bevoorbuld. Die gong de boer op om oudijzer en zo te kope.

Op 'n dag zee d'n ouwe Bart, m'n vaoder zogezeed, teuge me: "Jochie, jij mos nog 's 'n vrachie geute in Viaone ophaole."

Nou, daor ha'k wel ore naor. Gietijzere dakgeute haole bij Kees van Bekkum an de Langedijk. Ik was t'r al dukker gewist.

"Je kan 't beste d'n Lekdijk anhouwe, dan hoef ie nie over die hobbelkeie van de Veurstraot."

Ik dink da'k toen tenostebije veertien jaor was. Dan wou ie d'r best 's effe tussenoit. Zoveul was t'r op Zarveld ok nie te beleve. Zeker nie bij d'n ouwe Bart; je mos t'r flink teuge an, al was ie nog maor 'n snotneus.

Nou, ik op pad. Ik mo zegge, da we in die tijd 'n goeie trekhond hadde. Mak in toig was tie en nie zo blafferig en nie gauw afgeleid. Allêên as tie 'n kat zag, mos ie oitkijke, daor wou die achteran. Dan mos ie gauw van de kar of en d'n karreboom grijpe om 'm in toom te houwe. Of je gong achter op de kar hange, zoda tie host of hillemaol nie meer mit z'n pôôte bij de grond kon. Dan kon d'r wèèinig beure.

Bij 'n zwaore vrach mos ie zelf meedouwe. 'n Trekhond keek elke keer om, da was 't net of tie keek of ie wel meedouwde. 'n Mooi tochie, veural mit de lege kar, over d'n dijk langs de Lek. Reken maor da'k genôôt en haost ha'k hillegaor nie. Bij d'n Rooie Lêêuw, da was in de buurt van Hoagestein, ha je vroeger 'n veer. Daor he'k d'n hond eerst maor 's effe 'n bakkie waoter gegeve. Bij zo'n veer was altijd wel wat te kijke.

"'n Zwaorachtig vrachie", zee Kees van Bekkum, toen ie de geute op de kar ha gelaoje.

"Je mag wel veurzichtig an doen, ze kanne makkelijk gaon glije en dink erom da gietijzer nie zo stark is."

Da had tie me nie hoeve te vertelle, da wis ik zelf wel. As gietijzer op de grond valt is 't an gruzelemente. Maor ik had 't goed vastgebonde, dat 't nie kon gaon glije. En 't gong best ok, veural op de vlakke weg. Je mos wel altijd oitkijke mit 't pèerdepad. Die klinkers staoke soms 'n end bove de grintweg oit.

Ik ree net zo rustig as da de schepe deur de Lek voere. De mêêste voere toen nog mit zèèl. Teuge stroom op of bij wèèinig weind hadde ze d'r soms 'n motor bij, zo'n hakkep-offertie.

Veuls te gauw naor m'n zin was ik weer bij Everdinge. Bij café De Zwaon mos ik van de stoep of, de Polderstigt op. Da was flink teugehouwe achter an de kar. Zo'n zwaore vrach gao gauw te hard. Dus liet ik me hillegaor meeslepe. Wa dink ie? Halverwege de stoep 'n kat!

Zo'k al zee, daor was d'n hond fel op. As 't op de vlakke weg was gewist, had 'r niks gebeurd. Maor nou kon 'k de kar van achtere nie naor beneje douwe, want dan hadde we nog meer gang gekrege as da we al hadde.

D'r was gien houwe an! We raakte mit 't hêêle zaokie van d'n stoep af, de berm in. Teuge 'n houte schuur kwaome we stil te staon. Bin 'k me toch 'n tijd an 't more gewis, want de boom van de hondekar was deur 't gepotdekselde hout geschôôte. Oiteindelijk he'k 'm d'r oit gekrege. 'n Paor kepotte planke bin 'k laoter nog wieze ripperere.